

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput LX. Septima ratio: quia facere quod probabiliùs videtur illicitum, est
contra legem divinæ amicitiae, humanæque servitutis, & subjectionis ad
Deum, tamquam supremum Dominum ac Legislatorem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73187)

prosequendam veritatem, quantum scit & valet, constat ex sacris Eloquiis n. 425. exhibitis. Necnon ex Psal. 118. *Tu mandasti, mandata tua custodiri nimis.* Siquidem *ly nimis*, ex communi sacrorum Interpretum sensu, designat conatum valde exquisitum & sollicitum ad conformandos omnes actus & affectus nostros veritati mandatorum Dei.

713 Quod ipsa quoque honestas, & officium boni Christiani, immo & officium boni viri id à nobis postulent, ratio est, quia est contra honestatem, sicut & contra officium boni viri, scienter & volenter à veritate divinæ legis longius recedere, propiusque ad falsitatem quam ad veritatem ipsius accedere, illud eligendo & agendo, quod cognoscimus probabilius esse, quam non esse contra veritatem divinæ legis. Est etiam contra christianam honestatem, officiumque boni Christiani, in concernentibus salutem, & periculum animæ, minus sollicitum esse de veritate divinæ legis, sive conformitate cum illa, quam de ea solliciti fuerint Gentiles, sive qui ex ipsis habitus sunt Sapientes, etiam illi, quibus veritatis inventio visa est impossibilis; uti visa est Academicis, Scepticis, & Pyrrhoniis. Quos tamen cap. 46. demonstravimus contentos non fuisse remotiore accessu, licet probabiliter, ad veritatem, etiam in rebus philosophicis & temporalibus, sed vel æquè proximum, seu æquè probabilem Scepticos, & Pyrrhoniis requisivisse; Academicos verò proximiorum, seu probabiliorum.

714 Quod si Sectatores Academicæ Scholæ, de veritatis inventionem desperabundi, tantum nihilominus tribuendum censuerunt veritati, ut non liceret securos esse de qualitercumque probabili ad eam accessu, sed omni curâ & studio conandum voluerint ad eam quam proximè, & quam probabiliter fieri potest accedere. Quanto minus id licet nobis Christianis, Discipulis veritatis, & ad regnum veritatis vocatis, quorum Magister est *veritas*, & ad hoc missum se dicit, *ut testimonium perhibeat veritati*, quodque per veritatem liberabit nos: (*veritas liberabit vos*) jubetque Patrem adorari in veritate? Si enim in Schola erroris non licuit veritatem probabiliter agnitam deserere, eique falsitatem probabiliter agnitam præferre: multò minus id licet in Schola veritatis. In qua sicut sistere non licet in agnita veritatis vicinia, dum ad ipsam veritatis metam pertingi potest: sic sistere non licet in agnita minori seu minus probabili veritatis vicinia, dum ad majorem veritatis viciniam, seu majorem probabilitatem perveniri potest. Enimverò discipulus veritatis querere non debet opinionem propter opinionem, vel propter suam libertatem, vel commoditatem; sed propter veritatem. Quæ cum in una dumtaxat contradictionis parte reperiri queat, convincitur opinionem propter veritatem, seu veritatem ipsam non querere, qui, relicta opinione longè probabiliori, cognita ut tali,

eam sequitur & eligit, quam longè minus verisimilem cognoscit; relictaque majore vicinia veritatis, scienter eligit majorem viciniam falsitatis.

CAPUT LX.

Septima ratio: quia facere quod probabilius videtur illicitum, est contra legem divinam amicitia, humanaque servituti, & subjectionis ad Deum, tamquam supremum Dominum ac Legislatorem.

Probatum 1°. ex primo maximoque mandato, *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo*, &c. Isto namque præcepto, Dei offensam cavere, mandatorumque ipsius observantiam velle præcipitur, quantum sciimus & possumus, uti docet S. Thomas 2. 2. q. 23. a. 1. Atqui Dei offensam non cavet, mandatorumque observantiam non vult, quantum scit & valet, qui facit quod sibi probabilius videtur illicitum. Quia dum sciens & volens facit quod sibi probabilius videtur esse quam non esse offensam Dei, transgressioque mandatorum ipsius, sciens & volens exponit se probabiliori periculo utriusque. Dei proinde amicitiam, mandatorumque observantiam contemnit.

2°. Deum ex toto corde diligens, mandataque ipsius toto corde servare volens, sic saltem cavere debet offensam Dei, velleque observantiam mandatorum ipsius, sicut bonus amicus in humanis cavere debet offensam amici, bonus filius offensam patris, bona uxor offensam mariti. Sed bonus amicus non est, nec bonus filius, nec bona uxor, qui vel quæ facit quod probabilius est, quam non est offensam amici, patris, mariti. Nec bonus servus & subditus, qui facit quod probabiliter est, quam non est veritatem à domino & superiore suo. Nec est dominus, superior, maritus, filius, amicus in humanis, qui vellet talem habere servum, subditum, uxorem, filium, amicum, cui sua amicitia, mandatorumque suorum custodia, tam parum cordi esset, ut abstinere nollet à probabiliori offensa & inobedientia, cognita ut tali.

3°. non est bonus amicus, bonus filius, bona uxor, bonus servus, bonus subditus, qui facit id quod cognoscit æquè probabiliter esse, quam non esse offensam amici, patris, mariti, domini, superioris. Quia agit cum dubio de offensa. Ergo non est bonus amicus, filius, &c. qui facit quod cognoscit probabiliter esse, quam non esse offensam, &c. Quia agit cum plusquam dubio de offensa.

CAPUT LXI.

Octava ratio: quia id est etiam contra legem christianam prudentia.

Tamet si id satis probatum sit cap. 57. quia tamen inde funditus evertitur principale